El que queda del dia

Des del turó es contempla un paisatge digne d'un quadre de Turner, amb rengleres de mill d'un verd pastós que van engroguint a mesura que passen els dies. Algú ha penjat un gran llaç groc d'una branca de l'om centenari, haurà estat la senyoreta Kenton? L'amo avui té convidats, alguns venen amb la sinistra ensenya de la calavera a la solapa, fan la salutació amb la mà alçada i s'emocionen quan la banda local toca la cavalcada de les Valquíries.

El majordom ho controla tot amb mirada professional, enfundat en la seva armilla. Ell és d'una altra fusta, potser no té la serenor ni la presència d'esperit del senyor Stevens, el butler de Darlington Hall, ni és tan eficaç mesurant la distància entre les copes de cristall de Bohèmia de la taula dels convidats, però compta amb la immillorable confiança de l'amo madrileny i ell amb això, per ara, ja en té prou.

El majordom té un fons de mesquinesa que li desborda per la mirada, perquè ha viscut una vida sòrdida, deixant al seu pas un rastre ronyós, de persona non grata, un alè enrarit que ara envaeix els passadissos modernistes del palau del carrer Mallorca on s'ordeixen totes les conxorxes contra Catalunya, i on el majordom passa els dies millors de la seva vida, fent el que sempre li ha agradat fer.

De tant en tant enfoca la mirada cap al carrer, per on passen taxis tacats de groc, i se li escapa un mig somriure de murri, pensa que res no canviarà i que podrà seguir cobrant eternament del seu amo, però algú va penjant llaços grocs dels arbres i ell ha de pagar sicaris de la seva butxaca perquè els treguin i, a més, la senyoreta Kenton ja no respon a les seves trucades. Gotes de pluja dibuixen estranys auguris en la finestra, i en el fons del seu ventre una llavor agra de mill va covant bilis de vòmit.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/05/26/que-queda-del-dia/915816.html?utm_source=rss